

Manuel Forcano

La columna que he dibuixat per il·lustrar el teu “Tren de Bagdad” surt de la meua llibreta de notes del viatge a Siria. Aquest es va fer des de la terrassa de l’Hotel Zenobia, de Palmira. Hotel situat front de les runes romanes dominades per la fortalesa del castell àrab des de el que la mirada em lliscaba sobre les ondulacions de les terres del desert en una posta de sol que va pintar tot el quadre d’or.

El color i la llum platejada, en un mitgdía de calor, convertia Alep, des de dalt de la ciutadella, una vegada penetrada la muralla, en una ciutat blanca.

Al café Sàhel d’Alep vaig beure, també, però no amb la mateixa destresa dels seus homes, el te d’hibiscus.

A l’hora alta, una tertulia de tres homes arreglerats en fila d’un, dintre els plecs de les seves gel·labes, fan moure continuament els seus escambells al ritme que els marca l’ombra allargada que dibuixa la columna plantada a la plaça de la Gran Mesquita.

Al caminar pel carrer de les especies del basar, els ultramar, els cadmis i els turqueses, amb tota la seva intensitat em fan pensar, també com a tu, en que “nomès els colors no deixen mai de ser-ho.

Una manta de caball dels nómades, de texit rugós, amb tres franges negres i dues de blanques, en una perfecta simetria gairebé “minimalista”, de dos metres y mitg de llarg per vuitanta centímetres d’ample m’acompanya a diari al sortir de la meua cambra. Es la memòria d’unes terres que tu, ara, en “El tren de Bagdad” em fas reviure en el record, tot fem-me “tornar a un lloc conegut” que, com saps, es el que m’agrada.

Per això i pel plaer de la lectura et dono les gracies.